

Alkony

A ház előtt kert,
a kert alatt völgy,
a völgyön túl hegy,
a kertből a napot nézem,
mely leáldozóban van a hegy mögött.

Ház

Későn fogtam az építtetésébe,
de elkészült végre,

legalább otthonos környezetben agonizálok majd,
ha szerencsém lesz,
és nem kórházban végzem.

Alapművelet

Gyorsan kiszámolom,
hány évet éltem eddig egyedül,

egymás alá írom a részösszegeket,
összeadom a számszerűsített vereségeket,
és huszonnyolc jön ki,

sok,
de ha ennyit kibírtam,
a kevés,
mi hátravan még,
gyerekjáték lesz.

Naptár

Házamban szürkülnek a fehér falak,
kivált a szobák felső sarkai,
hol síkjuk metszi a mennyezet síkját,

a nappaliban még nem olyan feltűnő,
mert az nem elég világos,
de a dolgozószobában,
mely több fényt kap kintről,
már szinte sötétek,

nem egyöntetűen vagy sávosan,
hanem finom, átmenetes árnyalatokban,
alulról fölfelé erősödve,

egy házat, lakást négyévente kell festeni, festetni,
én már nem fogom,
nemcsak a vele járó felfordulás, kosz, vesződések miatt,
hanem azért sem,
mert naptárnak használom e jelenséget,
az árnyalatokat heteknek, hónapoknak, éveknek feleltetem meg,
és ha tudni akarom,
nagyjából hol járok az időben,
csak feltekintek,

azt is képes lennék megbecsülni,
mennyre lesz sötét a sötét,
mikor már nem leszek,
de ettől óvakodom.

A távlat beszüremlése

Oldalvást süt a decemberi nap,
a nyugati ablaknál ülök,
írni akarok,
de egyelőre várok,
és az üvegen át a csupasz juhart nézem,
mely az ablak előtt áll,
de mögötte óhatatlanul látom a kocsiszín tetejét is,
azon túl pedig a hegyet,
mely érintkezik az éggel.

Olvasás

1

Közben minduntalan elbóbiskolok,
úgy is van,
hogy többször egymás után,
így többször olvasom ugyanazt a bekezdést, versszakot,
mígnem észreveszem,
hogyan helyben járok,

valaha nem tudtam este úgy elaludni,
hogyan ne olvassak előtte az ágyban,
fontos napirendi pont volt,
a nap megkoronázása,
melyet izgatottan vártam,

most nem tudok úgy olvasni,
hogyan el ne aludjak.

2

Kosztolányi *Aranysárkánya* hatodik fejezetében járok,
abban a részben,
melyben Hildának nem tetszik,
hogyan az apjával kell mennie uzsonnára annak Tálasi nevű kollégájához,
mikor elbóbiskolok,
és egy nyitott bőröndöt látok,
mely tele van vörös téglával,

egyenként kiszedem a vörös téglát,
de hirtelen felébredek –

ki érti ezt?

Tájékozódás

Tévéből, rádióból, újságból
már csak az időjárás-jelentés érdekel,

ha tudni akarom,
hogy jelen van-e még a Gonosz a világban,
csak embertársaim arcára nézek.

Megerősítés és kiegészítés

Márai egyik naplójegyzetében olvasom:
valamilyen nagy élmény élni,

az,
volt,
de egyszeri.

Téli öröm

Gázzal fűtök,
mikor felcsavarom a termosztátot,
azt élvezem,
hogymeleghogy meleg van,

mikor lecsavarom, és hideg lesz,
aztölt el gyönyörűséggel,
hogynem fogyasztok,
és ki tudom majd fizetni a gázszámlát.

A látvány dicsérete

Szobámnak két ablaka van,
az egyik délre néz, a másik nyugatra,
mindkettőből látom a völgyet,
mely délkelet–északnyugati irányban húzódik,
a horizontot a völgyön túl két hegylanc zárja le,
az egyik közelebb, a völgy túloldalán van,
a másik, a kéklő azon túl, jóval távolabb,
és csak annyi látszik belőle, amennyit a közeli nem takar el,
a nap a déli ablakban jelenik meg, és a nyugatiban tűnik el,
mikor megpillantom, már megtette útjának egyharmadát,
nyáron ez az út hosszú, és a távolabbi hegylanc egyik csúcsánál ér véget,
télen rövid, és a közeli hegylanc közepéig tart, mely mögött lenyugszik,
ahogy kapaszkodik felfelé, úgy világosodnak ki az oldalakban a hajlatok,
[teknők, gyűrődések,
és ahogy delelőjén túljutva megy lefelé, úgy telnek meg árnyékkal, sötéttel,
ennek megfelelően változik az ég kékje is,
előbb halvány, aztán mély, végül, legalábbis nyáron, indigó,
mikor borult, mindez természetesen elmarad,
de a felhők vonulása, játéka is lehet figyelemre méltó,
elámulok például azon, hogy ha délről jönnek,
valamely helyi termik következtében először mindig
a távoli hegylanc egyik nyerge felett bukkan fel az első,
kíváncsian kidugja fejét, aztán oszlopszerűen felmagasodik,
majd végül fent csokorformán szétnyílik, és sokáig lebeg egy helyben,
[társtalanul,
ami elem tárul, az évszaktól, napszaktól, időjárástól függően más és más,

hol ez az alakzat, hol az a szín, hol a fény, hol a homály,
hol a változás, hol a mozdulatlanság dominál benne,
megsokasodhatnak valamely pontján az emberek,
kiirthatják az erdőt, bányát nyithatnak, utat építhetnek, szemétkerakót
[létesíthetnek,
vagy egyszerűen parlagon hagynak egy nagyobb földterületet,
mely addig virágzó szántó volt,
ez azonban nem oszt, nem szoroz,
alapjában véve az egész egy és ugyanaz, napról napra, évről évre,
mégsem unom meg, mindig újnak látom,
mindig lenyűgöz, rabul ejt,
elnézném egész nap,
nem is értem, hogyan érdekelhet még más is.

Szerelem

Hő szerelemmel szerettem a nőket,
kiket szerettem,
de ez csak a test beszéde volt,
az igazi, a lélek szava,
melyet fiaim iránt érzek,
tiszt és olthatatlan,
szól hozzájuk,
míg élek.